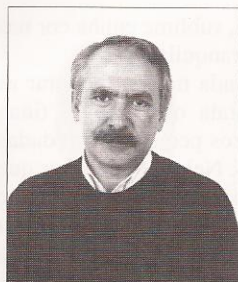

Tambo

Por José Ruiz Guirado

José Ruiz Guirado

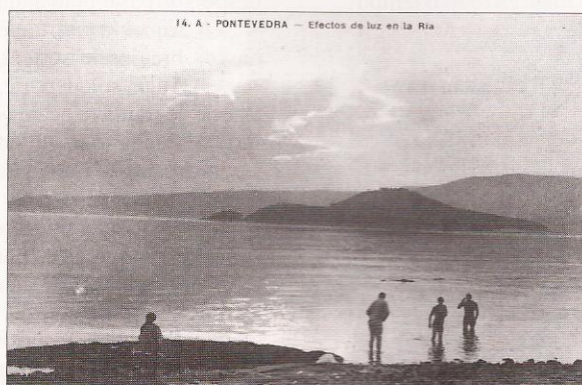
Esta palabra sinxela e sonora nomea un dos enclaves máis característicos da Ría de Marín. O P. Sarmiento cre que o Mosteiro Peonense de San Fructuoso corresponde á Illa de Tambo. Os comentaristas da “Vita Fructuosi”, soen situar un dos milagres marítimos do gran

fundador de cenobios do século VII, na Illa de Tambo. Á marxe da opinión de partidarios e detractores de centrar nesta illa a aparición do arcanxo San Miguel, o certo é que se a lenda pode recollerse é porque a difundiron lecturas posteriores ó século XVII ou as predicacións dos monxes beneditinos ou dos frades mercedarios. Antes de todo, ¿sería a illa Aones, onde na súa ermida se veneraba a Nosa Señora de Graza?. Tampouco nos preocupan estes datos que pertencen a un tempo pasado. De igual maneira que é orixe de lendas e especulacións, é testemuña dos delitos dos piratas que sementaron de terror ó seu paso as ribeiras próximas. E pasado o tempo, seríao das longas viaxes á emigración. Do trasfego comercial. E se nos remontámos á escura noite dos tempos, seguro que sabe de quenes nos deixaron as súas pegadas nas pedras de Mogor. A prosperidade de Marín tivo moito que ver co lazareto que, definitivamente se radicou en San Simón. E vería as tripulacións vogar ata o Santo do Mar, onde se pararían para almorzar, despois de ter rezado o rosario. Sen querer, estamos a falar do protagonista máis antigo de cantos feitos configuraron a historia e o futuro desta ría. Despois desta condición de faro, de notario do tempo, atopámonos coa súa calidade de illa, o que lle confire unha idiosincrasia especial por estes lares. Non se esqueza por exemplo, a máis fermosa tempestade vivida na Illa de San Simón, ou a maxia das illas Ons con aquel

tesouro que atopou o mariñeiro ousado, ou o milagre da illa da Toxa, cando a egua perdida apareceu moitos anos despois naquela paraxe, como se só pasaran uns días por ela. A illa para o occidental está relacionada coa idea de retiro, de descanso, de soidade. Pero esta illas nosas non ofrecen esa posibilidade, porque coa marea baixa calquera se achega a elas. E, sobre todo, esta illas non son asunto de boato e recreo; máis ben son lugares de recollemento, de milagre, de santidad e de maxia, como é o caso das sereas. Xa se sabe que habitan nas illas, e, que

unha das súas metas, é a de ter relacións sexuais con humanos. Pero que non hai que confundir coas “morganas”, que o que se propoñen é encantar ós xoves coa súa voz ou co movemento irresistible do seu peite de ouro sobre os cabelos loiros. Recórdese a este respecto a historia que o fillo do rei don Dionis de Portugal, don Pedro de Barcelos, nos relata do apelido Mariño, na súa obra “Nobiliario”, do século XIV; na que don Froiam “*andando un día*

no seu cabalo pola orela do mar, atopou a unha muller mariña xacer durmindo na ribeira. E ían con el tres escudeiros seus, e ela cando os sentiu, quixo refuxiarse no mar...” O resto xa ben sabido, ven a refutar o interese que existe en todo o mundo polo cruce destes seres cos humanos. Sucede que ninguén ata agora puido dar fe de ver a ningún destes seres na illa de Tambo, a máis do referente histórico ó principio descrito. E non deixa de ser unha mágoa porque verquería o asunto ríos de tinta. Sen embargo, sí é Tambo lugar onde se dan diferentes vexetais, dos que deu nota Fr. Martín Sarmiento, a saber: “*martelos o linaria, Fabas do mar, Herba da becerra, Tomillo do mar, Fabas brabías, Poligonato, Serradela, Lesta, Nocellas do corbo, Cardamine, Kali, Abrotanum, Axenjos, Cebollas do mar, Infita e Herba do morto*”. Que lle chaman así, non polo que puidera parecer, senón porque se as plantas dos pés están amortecidas, cúranse poñendo sobre elas as follas da planta machucada.

*Siempre surgen compromisos
Una Boda, un Bautizo, una Comunión o tal vez
un Cumpleaños, un Homenaje, o quizás un
detalle de amor*

Veiguiña, 11
Teléf.: 986 882 089
36900 MARÍN (Pontevedra)

Joyería - Relojería
Arizaga

DISTRIBUIDOR DE RELOJES RACER